

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.585 van 29 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 september 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 8 februari 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BENICHOU loco advocaat S. BEKAERT en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Debis nabij Kirkuk in Centraal-Irak. Na de val van het regime van Saddam Hussein zou u beginnen werken zijn als privébewaker in een oliebedrijf. Op 7 juli 2005 zouden vier mannen, van wie twee gemaskerd en één gewapend, u ontvoerd hebben. Ze zouden u verplicht hebben om in hun wagen plaats te nemen. Vervolgens kreeg u een zwarte kap op. U werd naar een voor u onbekende plaats gebracht. Ze zouden u daar in een kamer opgesloten hebben, waar u werd voorgesteld aan een zekere X en een zekere X, twee terroristen. Ze zouden u gevraagd hebben of u met hen wilde samenwerken tegen de Amerikaanse bezetters om ondermeer het oliebedrijf waarvoor u werkte op te blazen. U zou toegestemd hebben omdat u vreesde gestraft te zullen worden in geval van een weigering. Hierna bleef u achter in de kamer. Men zou u ongeveer twee maanden hebben opgesloten. Na één maand en vijf dagen zouden nog twee personen in uw kamer zijn gebracht, een zekere X en een zekere X. Op 7 september

zou X jullie komen melden zijn dat jullie die dag een opdracht zouden moeten uitvoeren, meerbepaald een konvooi Amerikaanse legervoertuigen beschieten. U, Ali, Hussein, een gemaskerde verzetsstrijder en een chauffeur zouden met de wagen naar het dorp Seitan gereden zijn. Er was afgesproken dat u met een raketwerper als eerste diende te schieten van zodra het konvooi naderde. Ieder van jullie stelde zich op een andere plaats op, op een afstand van ongeveer 100 meter. Omdat het donker was, zou u van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt om te vluchten. U zou zich achter enkele huizen gedurende ongeveer één uur hebben verborgen. Vervolgens vluchtte u te voet naar uw zus en uw echtgenoot, bij wie u omstreeks 23 uur aankwam. De volgende dag zou u naar Zakho gereisd zijn. Van hieruit reisde u verder naar Turkije. Vanuit Turkije zou u met een vrachtwagen naar België gereisd zijn, waar u op 17 september 2005 aankwam en asiel aanvraagde.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient nu, in het onderzoek ten gronde, te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend daar er geen verder geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen asielrelaas. U legde immers een aantal tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen af.

*Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal in dringend beroep dat u **van 1 juli 2004 tot en met 7 juli 2005** voor een oliebedrijf werkte als bewakingsagent (zie gehoorverslag CGVS dringend beroep, p. 3). Ten gronde verwees u hier ook naar op het Commissariaat-generaal. U lichtte toe dat u onmiddellijk na de val van het regime van Saddam Hussein voor deze firma bent beginnen werken, meerbepaald **in mei of juni 2003**. Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid antwoordde u dat u de bovengenoemde verklaringen in dringend beroep niet had afgelegd (zie gehoorverslag CGVS ten gronde, p. 3). Deze uitleg van uwentwege is niet afdoende om deze discrepantie te vergoelijken gezien de desbetreffende verklaringen in dringend beroep duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn.*

*Verder legde u met betrekking tot uw twee maanden durende opsluiting ook enkele opvallende tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u in dringend beroep dat u de eerste dag door een zekere X en een zekere X, de zogenaamde leiders van de terroristen, werd aangesproken. Later lichtte u toe **dat X u, X en X nog heeft toegesproken net voordat jullie de aanslag zouden uitvoeren** (zie gehoorverslag CGVS dringend beroep, pp. 4, 6). Ten gronde echter verklaarde u **dat X u slechts één keer toesprak**, meerbepaald de eerste dag dat u in de kamer werd gebracht. **De laatste dag zouden jullie niet door X, maar wel door X zijn toegesproken** (zie gehoorverslag CGVS ten gronde, p. 5).*

*Verder verklaarde u in dringend beroep dat X en X de laatste dag van jullie verblijf in de kamer werden aangesproken door één van de leiders. U voegde er uitdrukkelijk aan toe **dat u niet wist of ze hiervoor ook al werden toegesproken door één van de leiders** (zie gehoorverslag CGVS dringend beroep, p. 6). Ten gronde daarentegen*

verklaarde u dat X en X door Mouthana werden toegesproken op het moment dat ze bij u in de kamer werden binnengebracht, meerbepaald nadat u reeds ongeveer 35 dagen in de kamer was opgesloten (zie gehoorverslag CGVS ten gronde, p. 5).

Vervolgens verklaarde u in dringend beroep **dat u X en X na verloop van tijd goed hebt leren kennen** (zie gehoorverslag CGVS dringend beroep, p. 5). Ten gronde daarentegen verklaarde u **dat u niets afwist van het persoonlijke leven van X en X**. Er werd u gevraagd wat hiervan de reden was. U verklaarde dat jullie enkel over jullie opsluiting praatten. Het is echter weinig geloofwaardig dat u geen enkele persoonlijke informatie kan geven over X en X hoewel u, althans volgens uw eigen verklaringen, ongeveer 25 dagen met hen hebt opgesloten gezeten. Bovendien verklaarde u dat X en X vaak met elkaar persoonlijke gesprekken voerden over uiteenlopende onderwerpen. Gevraagd waarover dit dan wel ging, kon u geen enkele informatie geven. U lichtte toe dat zij meestal aan de ene kant van de kamer zaten, terwijl u aan de andere kant van de kamer zat waarmee u insinueerde dat u de gesprekken niet kon verstaan. U werd erop gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat in een kleine kamer van drie op drie meter u gesprekken van mensen die zich aan de andere kant van de kamer bevinden, niet zou hebben verstaan. U repliceerde dat u de gesprekken wel hoorde, maar dat u er niet naar luisterde (zie gehoorverslag CGVS ten gronde, p. 6). Uw uitleg kan niet overtuigen, temeer daar u in dringend beroep duidelijk heeft verklaard dat u X en X wel goed heeft leren kennen.

In verband met de aanslag die jullie zouden plegen, legde u volgende tegenstrijdige verklaringen af. In dringend beroep verklaarde u dat er **een konvooi van vijf à zes wagens** zou passeren (zie gehoorverslag CGVS dringend beroep, p. 6), terwijl u ten gronde verwees naar een konvooi van **twee à drie wagens** (zie gehoorverslag CGVS ten gronde, p. 7). Verder verklaarde u in dringend beroep dat ieder van jullie zich **op een afstand van ongeveer 500 meter** van elkaar opstelde (zie gehoorverslag CGVS dringend beroep, p. 7). Ten gronde verklaarde u echter dat jullie zich **op een afstand van slechts 100 meter** van elkaar bevonden (zie gehoorverslag CGVS ten gronde, p. 7).

In dit verband dient ook te worden gewezen op volgend opvallend element in uw asielrelaas. Blijkbaar zou aan u een zeer grote verantwoordelijkheid zijn toegewezen met betrekking tot de uit te voeren aanslag op het Amerikaanse legerkonvooi. Immers niet alleen kreeg u de raketwerper toegewezen, een wapen waar u overigens, althans volgens uw eigen verklaringen, nooit eerder mee had gewerkt, maar bovendien was er afgesproken dat u als eerste diende te vuren waarna pas de andere drie betrokkenen ook konden vuren (zie gehoorverslag CGVS dringend beroep, p. 7 en p. 8 en zie gehoorverslag CGVS ten gronde, p. 7). Het is weinig geloofwaardig dat voor een dergelijke actie zoveel verantwoordelijkheid werd toegekend aan iemand wiens engagement met betrekking tot het plegen van aanslagen tegen de Amerikanen helemaal niet gekend was, die bovendien geen enkele ervaring had in dat verband en die bovendien heel beperkt werd gecontroleerd. Wat dit laatste betreft, lichtte u toe dat u wel degelijk werd gecontroleerd aangezien er bij de actie nog één van de terroristen aanwezig was en dat bovendien deze terroristen ook connecties hadden bij de politie zodat men u zelfs bij een eventuele ontsnapping gemakkelijk terug zou kunnen vatten (zie gehoorverslag CGVS ten gronde, p. 7). Uw uitleg is niet overtuigend. U verklaarde immers zelf dat jullie op een aanzienlijke afstand van elkaar stonden en dat het bovendien erg donker was. Van een effectieve controle door de aanwezige terrorist kon in die omstandigheden dus geen sprake zijn.

Bovenstaande tegenstrijdigheden stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht.

U legde ter staving van uw asielrelaas enkel een slecht leesbare kopie van uw nationaliteitsbewijs voor. Aan dit document kan gezien de slechte kwaliteit geen enkele bewijswaarde worden toegekend. U verklaarde een aantal originele documenten binnen de 15 dagen na het interview ten gronde te zullen overbrengen (zie gehoorverslag CGVS ten gronde, p. 2). Dit interview ten gronde vond op 3 augustus 2006 plaats. Tot op heden heeft u echter geen nieuwe documenten aan de asielinstanties voorgelegd.”

4.1. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) ten onrechte oordeelde dat hij niet voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Hij betwist tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen te hebben afgelegd.

Hij benadrukt van in het begin te hebben verklaard dat hij vanaf mei-juni 2003 werkzaam was bij het oliebedrijf en ontkent ooit te hebben verklaard daar vanaf 1 juli 2004 te hebben gewerkt.

Verzoeker merkt op dat hij niet meer exact weet wie hem toesprak en hoeveel keer deze personen dit deden. Hij was danig onder de indruk van het lot dat hem overkwam. Tijdens het interview verklaarde hij één of twee keer te zijn toegesproken.

Aangaande X en X stelt verzoeker dat wat een persoon onder "iemand goed kennen" begrijpt puur subjectief is. Voor de ene persoon is dit oppervlakkiger dan voor de andere. Verzoeker praatte regelmatig met X en X tijdens zijn opsluiting, doch meestal ging dit over hun opsluiting en het lot dat hun te wachten stond. Dat hij met deze personen opgesloten zat, creëerde een band tussen hen, zodat verzoeker terecht meende te kunnen stellen dat hij hen "goed leerde kennen", ondanks dat hij niet veel wist over hun persoonlijk leven.

Verzoeker wijst tevens op de subjectiviteit van het inschatten van afstanden. Voor één persoon lijkt 100 meter wel 500 meter, terwijl voor de andere een afstand van 500 meter 100 meter lijkt. Hij zou tijdens het interview hebben aangegeven dat hij enige afstand verwijderd was opgesteld van de anderen en of dit nu 100 of 500 meter was speelt volgens hem geen rol.

Verzoeker stelt dat hij niet weet hoeveel wagens het konvooi telde. De terroristen zouden hem hebben ingelicht over een konvooi van enkele wagens. Hoeveel het er waren wist verzoeker niet. Gezien hij vluchtte voor de aanslag weet hij ook op heden niet hoeveel wagens het konvooi precies telde. Het is dan ook logisch dat hij niet het exacte aantal wagens kon weergeven tijdens het interview.

Verzoeker betwist dat zijn verklaring betreffende zijn aandeel in de aanslag niet geloofwaardig zou zijn. Waarom hij de bediening van de raketwerper toegewezen kreeg, kan hij ook niet verklaren. Feit is dat hij deze diende te hanteren en als eerste diende te vuren. Volgens verzoeker kan hem dit redelijkerwijze niet ten laste worden gelegd.

Hij beweert dat eventuele tegenstrijdigheden een gevolg zijn van de druk en de angst die op zijn schouders rusten ingeval hij opnieuw naar Irak zou worden teruggestuurd.

Verzoeker brengt bij het verzoekschrift nog een aantal stukken bij om zijn identiteit en werkzaamheden te bewijzen, met name de originelen van zijn identiteitskaart en zijn tewerkstellingsbadge, een kopie van zijn rijbewijs, een kopie van een voedsel formulier en een kopie van zijn nationaliteitsbewijs.

4.2. Aangaande de bij het verzoekschrift tot voortzetting toegevoegde stukken werd verzoeker overeenkomstig artikel 14 PR RvV ter zitting ondervraagd.

Verzoeker verklaart dienaangaande dat alle bijgebrachte documenten bij hem thuis lagen en dat ze hem werden bezorgd door zijn vader.

Omtrent de bijgebrachte stukken merkt de Raad ter zitting op dat deze *prima facie* niet authentiek zijn. De stukken waarop verzoekers pasfoto werden aangebracht, *in casu* zijn identiteitskaart, tewerkstellingsbadge, rijbewijs en nationaliteitsbewijs, vertonen immers een treffende gelijkenis inzake de stand van verzoekers hoofd ten opzichte van de camera. Tevens is verzoekers haarkapsel op de vier pasfoto's identiek, hetgeen blijkt uit de haarlok op zijn voorhoofd, daar waar hij telkens poseert in andere kleren.

Bij confrontatie met voorgaande vaststellingen houdt verzoeker ter zitting staande dat de tewerkstellingsbadge en identiteitskaart originele en authentieke stukken betreffen en dat hij deze wenst in te roepen ter staving van zijn asielrelaas.

De Raad is van oordeel dat de bijgebrachte documenten determinerend kunnen zijn voor de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid inzake zijn voorgehouden profiel, feitenrelaas en beweerd regio van afkomst.

Gelet op het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid, heeft de Raad niet de mogelijkheid om de authenticiteit en geloofwaardigheid van de bij het verzoekschrift tot voortzetting bijgebrachte stukken te onderzoeken.

Het administratief dossier en de bijgebrachte stukken in acht genomen, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om, overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 1° van de voormelde wet van 15 december 1980, de bestreden beslissing te bevestigen of te hervormen zonder aanvullende onderzoeksdaden te bevelen.

